

За наш народ в тежко робство
Как настава вече време
Да отмахне чуждо бреме...

Гуслата трепереше в ръцете му като ранена птица.

Някой извика: Белгун! Белгун иде!... Иваница се обърна и видя брата си. Асен бавно стъпаше между народа, който се тълпеше от двете му страни. Един момък се изправи пред него и извика:

- До кога ще робуваме, болярино?

Асен го погледна с острия си сив поглед, не отвърна, продължи пътя си и спря върху един широк плосък камък до реката. Тълпата замря.

- Братя мой, - каза властелинът - много сме чакали и търпението ни вече се свърши. Аз и Тодор решихме да заминем за Визанс. За последен път ще се явим пред императора, за да искаме правдини. Ако не сполучим, вие знаете какво ще...

Тълпата с възторжени викове прекъсна думите му, заобиколи го, вдигна го на ръце.

Сега! Още сега! - се чуваха гласове - защо ще ходите напразно в Царев град? Смърт на ромеите! Долу Катастрофилакта Мануил!

Погледите на Ицо и Асен се кръстосаха бляскави като сребърни мечове. Една и съща мисъл го ^и проряза.. Зачуха се нови гласове: Тодор! Тодор! Най-големият брат заедно с неколцина други боляри слизаха по друма.

- Долу ромейските истриоти! - ревеше тълпата - Бунт! Бунт! - С мъка Тодор ^{се опита да} усмири накупялата народна душа. Трябваше да се чака, да се търпи, да се дебне...

След петдесет дни дойде ^{всички} ~~свободните~~ за поражението на ~~ромейските~~ при Димитрица. Храбрият военачалник Алексей Вра- на оправда опасенията на болярина Сеслав. А когато през зимата